

РЕШЕНИЕ

№

гр. Плевен, 14.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Плевенски районен съд, V гр. състав, в публичното заседание на 14.10.2011, в състав:

Председател: БИЛЯНА ВИДОЛОВА

при секретаря П.Ц., като разгледа докладваното от съдията ВИДОЛОВА гр. дело № 4228 по описа за 2011 г. и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК.

Постъпила е искова молба от Ц.Х.Я., против Ю.Я.Я., в която е посочено, че с Решение по гр.д. 520/2010г. на ПлРС, влязло в сила на 10.07.2010г., е постановено поставяне в дял на недвижим имот на ищцата и парично уравнение на дела на ответника в размер на 14 125 лв., ведно със законната лихва върху тази сума от влизане в сила на решението до окончателното и изплащане. Твърди, че ответника е вписал законна ипотека за обезпечаване на вземането № 64, т. 1, вх.рег. № 12 403/09.09.2010г. Твърди, че е изплатила цялото задължение на ответника, но той отказал да подаде молба за заличаване на ипотека, поради което моли съда да постанови решение, с което да установи, че вземането на ответника, обезпечено с вписаната законна ипотека № 64, т. 1, вх.рег. № 12 403/09.09.2010г. на служба по вписвания при ПлРС в размер на 14 125лв. и законната лихва върху тази сума 853.03лв. за периода 10.07.2010г. до окончателното плащане, е погасено от ищцата поради плащане..

Ответника Ю.Я.Я. счита, че същият е недопустим, т.к. ищцата няма право на самостоятелен конститутивен иск на основаниято, което е посочила в и.м. – чл. 179 ал. 1 от ЗЗД, а също така и защото се е разпоредила с имота към датата на подаване на исковата молба и не е негов собственик. Ответника не оспорва, че са му заплатени сумите, дължими между страните по делото, но заявява, че част от лихвите са заплатени извън срока по чл. 349 ал. 5 от ГПК, като твърди, че решението е обезсилено по право и искът е недопустим, т.к. ищцата иска да се признае, че е погасила вземане, което не съществува. Моли съда да отхвърли предявения иск.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните, намира за установено следното от фактическа страна: От представеното решение по гр.д.520/2009 г. на ПлРС, изменено с решение по въззивно гр. дело 232/2010 на ПЛОС, се установява, че страните по настоящото дело са били съделители и във втората фаза на делбата в дял на Ц.Х.Я. е бил поставен на осн. чл. 349, ал.2 от ГПК, следният недвижим имот: АПАРТАМЕНТ №3, находящ се в *** със застроена площ 83,51 кв.м., с принадлежащото избено помещение №2, с площ от 7,38 кв. м. и с принадлежащия му таван №3 с площ от 18,63 кв.м. По това решение Ц.Х.Я. е осъдена да заплати на Ю.Я.Я. уравниение на дела му в посочения апартамент - сумата от 14 125лв., която заедно със законната лихва е следвало да бъде изплатена съгласно чл. 349, ал.5 от ГПК в 6-месечен срок от влизане в сила на решението. Не се спори между страните, а и видно от приложения препис, решението е влязло в сила на 10.07.2010г. и 6-месечния срок е изтекъл на 10.01.2011г. Не се спори между страните, а и видно от приложения 5 бр. разписки за пощенски запис от Пощенска станция Долна Митрополия, ищцата е превела на ответника на 28.12.2010 г. сумата от 14 207,50лв. Не се спори между страните, че по повод решението на II фаза на делбата, е изнесен на публична продан и гараж №2 на същия адрес, и е осъдена Ц.Х.Я. да заплати на Ю.Я.Я. по иск по сметки сумата от 1680 лв., и са образувани изпълнителни дела при ЧСИ Т.К. с взыскател Ю.Я.Я. – за сумите по иска по сметки, и при ДСИ М.А. при ПлРС с взыскател Ц.Х.Я. – за изнасянето на публична продан на гаража. От приложеното изпълнително дело 30056/2010г. на Съдебно-изпълнителната служба при ПлРС се установява, че на 13.05.2011г. ДСИ е заплатила сумата от 750,53 лв. по заповест на ЧСИ Т.К.. Видно от л.60 на изпълнителното дело, този заповест е въз основа на представения пред ЧСИ изпълнителен лист за законна лихва върху главница от 14 125 лв., считано от 09.07.2010 г. до 28.12.2010 г. в размер на 686,53 лв., представляваща стойността на уравниение на дела на Ю.Я.Я. и сумата 84 лв. - такса за присъединяване. Съгласно Удостоверение по изпълнително дело 20108150401010/2010 г. на ЧСИ Т.К., това изпълнително дело към 16.06.2011 г. е прекратено поради пълно плащане на дължимите суми. Не се спори по делото, а и видно от Удостоверението от 01.07.2011 г. на Службата по Вписванията при ПлРС, върху апартамента, предмет на делбата, собственост към датата на издаване на удостоверението на друго лице - Х.Л.И., е вписана законна ипотека, вх. рег.№12 403 от 09.09.2010 г. от съделителя Ю.Я.Я. с посочен ипотекарен длъжник - Ц.Х.Я.. От разпита на свидетелка Й.С.М. се установява, че на 21.06.2011 г. тази свидетелка е отишла заедно с Ц.Я. в двора на къщата на страните и е чула как Ц.Я. е помолила ответника да вдигне ипотеката, а той отговорил, че не е съгласен и ѝ е отказал.

При така събраните доказателства, съдът прави следните изводи: по възраженията за недопустимост на иска, съдът намира, че същите са неоснователни, тъй като за ищцата, независимо дали е собственик на имота към датата на подаване на исковата молба, е налице правен интерес от предявяване на иска, тъй като по вписаната законна ипотека, същата се явява ипотекарен длъжник, като лице, на което е възложен делбения имот по гр.д 520/2009 на ПлРС. Въведените основания за недопустимост на иска, тъй като касае вземане, което не съществува, съдът намира, че са възражения, които следва да разгледа по същество, а не по въпроса за допустимост на иска. Съдът намира, че възражението на ответника, че след изтичане на 6-месечния срок от влизане в сила на решението, ищцата не е заплатила изцяло задължението си спрямо ответника по чл. 349, ал.5 от ГПК, е основателно и води до неоснователност на предявения иск. По делото се доказва, че главницата от 14 125 лв. е заплатена към 28.12.2010 г. от ищцата. На тази дата е заплатена и част от дължимата лихва в размер на 82.50лв. Тъй

като главницата е заплатена на 28.12.2010 г., размерът на дължимата лихва може да бъде изчислен, тъй като налице начален и краен период и същата е изчислена в размер на 686,53 лв., като именно за тази сума е било налице искане от ответника до ЧСИ, и е наложен запор върху вземането по изпълнителното дело на ДСИ. Безспорно е, че тази сума изплатена от ДСИ на ЧСИ на 13.05.2011 г., съгласно отбелязването на стр.2 на л.2 от приложеното изпълнително дело. Преводът на тази сума – остатък от задължението за законна лихва по решението по гр.д. 520/2009 г. на ПлРС е след 6-месечния срок за заплащане на уравнието на дела, съгласно чл. 349, ал.5 от ГПК. По силата на разпоредбата на чл. 349, ал.6 от ГПК, ако уравнието не бъде изплатено в този 6-месечен срок, решението за възлагане се обезсилва по право, а в случая се доказва именно, че пълното изпълнение на задължението за заплащане на уравнието е след срока, което е довело до обезсилване по право както на решението в частта му за възлагане на имота, така и на задължението за плащане на ищцата спрямо ответника. Поради горното, съдът намира, че положителния установителен иск се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен. Безспорно е, че ищцата е заплатила това задължение, но тъй като плащането е станало след срока, който е съществен елемент на задължението, тя има възможност само да претендира платените от нея суми, но не чрез установителен, а чрез осъдителен иск.

При този изход на делото и на осн. чл. 78, ал.3 от ГПК, ищцата следва да заплати на ответника направените от него разноски в размер на 850 лв.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ц.Х.Я. ЕГН ***** ***, иск на осн. чл. 124 ал. 1 от ГПК, за признаване за установено по отношение на Ю.Я.Я. ЕГН ***** ***.*** 3, че вземането на Ю.Я.Я., обезпечено с вписаната законна ипотека № 64, т. 1, вх.рег. № 12 403/09.09.2010г. на служба по вписвания при ПлРС, в размер на 14 125лв. и законната лихва върху тази сума 853.03лв. за периода 10.07.2010г. до окончателното плащане, е погасено от Ц.Х.Я. поради плащане, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА Ц.Х.Я. ЕГН ***** ***, да заплати на Ю.Я.Я. ЕГН ***** ***.*** 3, направените по делото разноски в размер на 850 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Пред втората инстанция клиентите се защитаваха сами, поради което нямам информация за решението на въззивния съд.